KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 1.12.2016 r.
COM(2016) 750 final

2016/0392 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie definicji, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych oraz ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Celem niniejszego wniosku Komisji jest dostosowanie rozporządzenia (WE) nr 110/2008 do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Przede wszystkim we wniosku podzielono przepisy przyjęte przez Komisję zgodnie z tym rozporządzeniem na akty delegowane i akty wykonawcze.

Obowiązujące unijne ramy prawne dotyczące napojów spirytusowych umożliwiają swobodny przepływ towarów na jednolitym rynku dzięki ustanowieniu definicji produktów, zasad etykietowania oraz przepisów dotyczących ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych. Nie należy zatem ich zmieniać.

Z tego względu, oprócz dostosowania do TFUE, wniosek wprowadza jedynie kilka drobnych zmian technicznych w celu usunięcia niedociągnięć we wdrażaniu rozporządzenia (WE) nr 110/2008 i uspójnienia przepisów z nowymi instrumentami prawnymi UE. Zmiany strukturalne i redakcyjne wprowadzono wyłącznie w celu uproszczenia regulacji i poprawy czytelności przepisów, zgodnie z zasadami Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa.

Wspomniane zmiany redakcyjne i strukturalne oraz kilka zmian technicznych nie zmieniają treści tych przepisów, która pozostaje taka sama jak w rozporządzeniu (WE) nr 110/2008. Z tego względu uznano, że nie ma konieczności przeprowadzania oceny skutków.

Zasięgnięto opinii stowarzyszeń producentów napojów spirytusowych. Uwzględniono ich główne obawy.

Inicjatywa ta nie jest ujęta w programie sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT). Niemniej jednak wniosek został opracowany z uwzględnieniem oczekiwań państw członkowskich i zainteresowanych stron, związanych z uproszczeniem przepisów oraz z uwzględnieniem zasad przewodnich dotyczących lepszych uregulowań prawnych.

Ze względu na znaczenie i złożoność sektora napojów spirytusowych wskazane jest utrzymanie rozporządzenia w sprawie napojów spirytusowych w odniesieniu do szczególnych środków dotyczących opisu i prezentacji napojów spirytusowych, które wykraczają poza ogólne zasady, określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności[1], przy zachowaniu zgodności z tymi zasadami ogólnymi. Rozporządzenie w sprawie napojów spirytusowych powinno nadal dotyczyć przede wszystkim definicji napojów spirytusowych zaklasyfikowanych do poszczególnych kategorii oraz zapewniać najwyższy poziom ochrony konsumentów i zapobieganie oszustwom.

Należy zauważyć, że rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych[2] zaktualizowano i zharmonizowano przepisy dotyczące ochrony chronionych nazw pochodzenia (ChNP), chronionych oznaczeń geograficznych (ChOG) i gwarantowanych tradycyjnych specjalności (GTS). Procedury zarządzania CHNP, CHOG oraz GTS (wniosek, zmiana, rejestracja, sprzeciw, cofnięcie rejestracji) zostały całkowicie zmienione i uproszczone. W celu ujednolicenia procedur zarządzania oznaczeniami geograficznymi w sektorze napojów spirytusowych z procedurami obowiązującymi dla środków spożywczych projekt wniosku zastępującego rozporządzenie (WE) nr 110/2008 zawiera zmiany w rozdziale III dotyczącym oznaczeń geograficznych.

[1] Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18.

[2] Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1.

We wniosku zachowano specyfikę systemu oznaczeń geograficznych dotyczących napojów spirytusowych.

Jeżeli chodzi o procedury, wniosek zawiera również przepisy dotyczące wspólnych wniosków i sprzeciwów odzwierciedlające przepisy określone w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 664/2014[3] i rozporządzeniu Komisji (UE) nr 668/2014[4]. Włączenie tych przepisów sprawia, że wniosek jest spójny i kompletny. Zmieniając rozporządzenie (UE) nr 1151/2012, należy stosować to samo podejście.

Ponadto niektóre z elementów ujętych obecnie w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 716/2013[5], które dotyczą definicji i zasad dotyczących wyrażeń złożonych i odniesień, zostały uznane za niezbędne i w związku z tym włączono je do wniosku jako część aktu podstawowego.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 43 ust. 2 i art. 114 ust. 1 TFUE, w odróżnieniu od rozporządzenia (WE) nr 110/2008, którego podstawę stanowił jedynie art. 95 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) (obecnie art. 114 TFUE). Dodanie art. 43 ust. 2 TFUE wynika z wymogu rolniczego pochodzenia alkoholu etylowego stosowanego do produkcji napojów spirytusowych i innych napojów alkoholowych, co zapewnia rynek zbytu dla podstawowych produktów rolnych. W nowych ramach regulacyjnych podkreślono te silne związki z sektorem rolniczym.

Niniejszy wniosek dostosowuje prawodawstwo UE w zakresie napojów spirytusowych do TFUE. Ponadto zawiera on drobne poprawki techniczne takich przepisów i zastępuje istniejące procedury zarządzania oznaczeniami geograficznymi w sektorze napojów spirytusowych przy pomocy nowych procedur opierających się na bardziej wyczerpujących i dobrze przetestowanych procedurach dotyczących produktów rolnych i środków spożywczych.

Cele wniosku nie mogą zostać osiągnięte przez działania realizowane we własnym zakresie przez państwa członkowskie.

Państwa członkowskie – zgodnie z art. 291 TFUE – zobowiązane są do wykonywania przepisów w ramach systemu określonego przez prawodawcę. Należy zapewnić, by przepisy dotyczące napojów spirytusowych stosowano jednolicie we wszystkich państwach członkowskich w celu:

- zapobiegania nieuczciwym praktykom;

---

[3] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 664/2014 z dnia 18 grudnia 2013 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w odniesieniu do ustanowienia symboli unijnych dotyczących chronionych nazw pochodzenia, chronionych oznaczeń geograficznych i gwarantowanych tradycyjnych specjalności oraz w odniesieniu do niektórych zasad dotyczących pochodzenia paszy i surowców, niektórych przepisów proceduralnych i niektórych dodatkowych przepisów przejściowych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 17).

[4] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 668/2014 ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 179 z 19.6.2014, s. 36).

[5] Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 716/2013 z dnia 25 lipca 2013 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 110/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych (Dz.U. L 201 z 26.7.2013, s. 21).

- ochrony konsumentów; oraz
- unikania nieuczciwej konkurencji.

W związku z powyższym prawodawca przyznaje Komisji uprawnienia do wdrożenia środków, zgodnie z art. 291 ust. 2 TFUE, w szczególności w zakresie:

- jednolitego stosowania przepisów dotyczących napojów spirytusowych;
- przepisów proceduralnych dotyczących ochrony oznaczeń geograficznych;
- kontroli i weryfikacji, które mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie; oraz
- koniecznej wymiany informacji między Komisją a państwami członkowskimi na potrzeby wykonania niniejszego rozporządzenia.

Niniejszy wniosek ma na celu realizację ustalonych celów w najbardziej efektywny i zadowalający sposób, pozostawiając jak najszerszy zakres dla decyzji krajowych.

3. OCENA, KONSULTACJE ORAZ OCENA SKUTKÓW

Istnieje konsensus wśród producentów napojów spirytusowych, by zachować istniejące ramy prawne dotyczące napojów spirytusowych.

Z tego powodu we wniosku określono jedynie uprawnienia Komisji do przyjmowania aktów delegowanych i wykonawczych, oprócz wprowadzenia kilku dostosowań technicznych i pewnych zmian strukturalnych i redakcyjnych, aby uprościć i doprecyzować projekt tych przepisów bez zmiany jego istoty. Przedstawicieli sektora napojów spirytusowych zaproszono do konsultacji w ramach posiedzeń grupy dialogu obywatelskiego, podczas których Komisja zebrała informacje, opinie i zalecenia grupy ekspertów ds. napojów spirytusowych.

Jeśli chodzi o rozdział dotyczący oznaczeń geograficznych, to wniosek jedynie w większym stopniu dostosowuje procedury rejestracji do procedur stosowanych do innych środków spożywczych, lecz nie wpływa na specyfikę systemu oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych.

W związku z tym cel i zakres istniejącego rozporządzenia pozostaną niezmienione.

Z tego względu uznano, że nie ma konieczności przeprowadzania oceny skutków.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Niniejszy wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet UE.

2016/0392 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie definicji, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, stosowania nazw napojów spirytusowych w prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych oraz ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2 i art. 114 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,[6]

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,[7]

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,[8]

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008[9] okazało się skuteczne w zakresie regulacji sektora napojów spirytusowych. Konieczna jest jednak aktualizacja przepisów mających zastosowanie do definicji, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, a także przegląd trybu rejestracji oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych w świetle najnowszych doświadczeń i innowacji technologicznych.

(2) Dostosowanie uprawnień przyznanych Komisji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 110/2008 do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (dalej „Traktatu") wymaga dalszych zmian tego rozporządzenia.

(3) Środki mające zastosowanie do napojów spirytusowych powinny przyczyniać się do osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów, zapobiegania nieuczciwym praktykom oraz osiągnięcia przejrzystości rynku i uczciwej konkurencji. Środki te powinny chronić renomę, jaką unijne napoje spirytusowe zyskały na rynku unijnym i światowym, uwzględniając tradycyjne praktyki stosowane przy produkcji napojów spirytusowych oraz wzrost potrzeb w zakresie ochrony i informowania konsumenta. Wskazane jest również uwzględnienie innowacji technologicznych w odniesieniu do napojów spirytusowych, w odniesieniu do których innowacje takie służą poprawie jakości, nie naruszając tradycyjnego charakteru danego napoju spirytusowego. Produkcja napojów spirytusowych jest mocno powiązana z sektorem rolnictwa. Z jednej strony umożliwia ona zbyt produktów rolniczych, a z drugiej strony powiązanie to ma decydujące znaczenie dla jakości i renomy unijnych napojów spirytusowych. W

[6] Dz.U. C […] z […], s. […].
[7] Dz.U. C z , s. .
[8] Dz.U. C […] z […], s. […].
[9] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 110/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie definicji, opisu, prezentacji, etykietowania i ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 (Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 16).

ramach regulacyjnych należy zatem podkreślić ten silny związek z sektorem rolniczym.

(4) W celu zapewnienia bardziej jednolitego podejścia do prawodawstwa regulującego kwestie napojów spirytusowych niniejsze rozporządzenie powinno jasno określić kryteria dotyczące definicji, prezentowania i etykietowania napojów spirytusowych, jak również ochrony oznaczeń geograficznych. Niniejsze rozporządzenie powinno również określić zasady wykorzystywania alkoholu etylowego lub destylatów pochodzenia rolniczego do produkcji napojów alkoholowych oraz stosowania nazw handlowych napojów spirytusowych przy prezentacji i etykietowaniu środków spożywczych.

(5) W interesie konsumentów niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane do wszystkich napojów spirytusowych wprowadzanych do obrotu w Unii, niezależnie od tego, czy zostały one wytworzone w państwach członkowskich czy w państwach trzecich. W celu zachowania i zwiększenia renomy unijnych napojów spirytusowych na rynku światowym niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane również do napojów spirytusowych wyprodukowanych w Unii i przeznaczonych do wywozu.

(6) Aby spełnić oczekiwania konsumentów i zachować zgodność z tradycyjnymi praktykami, należy ustalić, że do produkcji napojów spirytusowych i innych napojów alkoholowych należy stosować wyłącznie alkohol etylowy pochodzenia rolniczego. Powinno to również zapewnić rynek zbytu dla podstawowych produktów rolnych.

(7) Niniejsze rozporządzenie powinno nadal koncentrować się na definicjach napojów spirytusowych zaklasyfikowanych do poszczególnych kategorii, uwzględniając tradycyjne praktyki w zakresie jakości. W niniejszym rozporządzeniu należy również określić szczególne przepisy dotyczące niektórych napojów spirytusowych, których nie ujęto w wykazie kategorii.

(8) Należy jasno określić, że nową kategorię można dodać wyłącznie jeżeli dany napój spirytusowy ma znaczny udział w rynku w przynajmniej jednym państwie członkowskim. Ponadto nazwa wybrana dla nowej kategorii jest albo powszechnie używana lub – jeżeli nie jest to możliwe – ma charakter opisowy, a w szczególności, zawiera odniesienie do surowca użytego do produkcji napoju spirytusowego.

(9) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008[10] stosuje się również w odniesieniu do napojów spirytusowych. Konieczne jest jednak ustanowienie dodatkowych przepisów w zakresie środków aromatyzujących, które będą stosowane wyłącznie w odniesieniu do napojów spirytusowych.

(10) W związku ze znaczeniem i złożonością sektora napojów spirytusowych należy ustanowić szczególne przepisy dotyczące prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, w szczególności w odniesieniu do stosowania nazw handlowych, oznaczeń geograficznych, wyrażeń złożonych i odniesień.

[10] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych oraz zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 1601/91, rozporządzenia (WE) nr 2232/96 oraz (WE) nr 110/2008 oraz dyrektywę 2000/13/WE (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34).

(11) W odniesieniu do prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych należy stosować rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011[11], o ile w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano inaczej.

(12) W celu zapewnienia jednolitego stosowania w państwach członkowskich wyrażeń złożonych i odniesień należy ustanowić przepisy dotyczące ich wykorzystywania do prezentacji napojów spirytusowych i innych środków spożywczych.

(13) W celu udostępnienia konsumentom odpowiednich informacji należy ustanowić przepisy w zakresie prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, które kwalifikują się do mieszanin napojów spirytusowych.

(14) Duże znaczenie ma zapewnienie, aby zasadniczo okres dojrzewania lub wiek odnosił się wyłącznie do najmłodszego składnika alkoholowego, jednak należy przewidzieć możliwość odstępstwa od tej zasady — w drodze aktów delegowanych — w celu uwzględnienia procesów leżakowania tradycyjnie stosowanych w państwach członkowskich.

(15) W niektórych przypadkach, aby zwrócić uwagę konsumentów na cechy jakościowe swego produktu, podmioty działające na rynku spożywczym mogą chcieć wskazać pochodzenie danego napoju spirytusowego lub też być zobowiązane do jego wskazania. Takie oznaczenia pochodzenia również powinny spełniać zharmonizowane kryteria. W związku z powyższym należy ustanowić szczegółowe przepisy dotyczące wskazania państwa lub miejsca pochodzenia w prezentacji i etykietowaniu napojów spirytusowych.

(16) Należy zakazać stosowania kapturków wykonanych na bazie ołowiu do osłaniania zamknięć pojemników zawierających napoje spirytusowe w celu uniknięcia ryzyka skażenia, w szczególności przez przypadkowy kontakt z takimi kapsułami, oraz zanieczyszczenia środowiska odpadami z tych kapturków zawierającymi ołów.

(17) Jeżeli chodzi o ochronę oznaczeń geograficznych, ważne jest, aby należycie uwzględniać Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej („porozumienie TRIPS”), w szczególności jego art. 22 i 23, oraz Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu („GATT”), które zatwierdzono decyzją Rady 94/800/WE[12].

(18) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012[13] nie ma zastosowania do napojów spirytusowych. W związku z tym należy ustanowić przepisy dotyczące ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych. W przypadku gdy daną jakość, renomę czy inne cechy napoju spirytusowego przypisuje się zasadniczo jego pochodzeniu geograficznemu, Komisja powinna zarejestrować

---

[11] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylenia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektyw Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 18).

[12] Decyzja Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotycząca zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. L 336 z 23.12.1994, s. 1).

[13] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 1).

oznaczenie geograficzne wskazujące na pochodzenie napoju spirytusowego z określonego terytorium danego państwa, regionu czy miejsca na danym terytorium.

(19) Należy ustanowić procedury rejestracji, zmiany i ewentualnego cofnięcia rejestracji oznaczeń geograficznych UE lub państw trzecich zgodnie z porozumieniem TRIPS, przy jednoczesnym automatycznym uznawaniu statusu istniejących unijnych chronionych oznaczeń geograficznych. Aby uspójnić przepisy proceduralne dotyczące oznaczeń geograficznych we wszystkich zainteresowanych sektorach, takie procedury dotyczące napojów spirytusowych powinny wzorować się na bardziej wyczerpujących i dobrze przetestowanych procedurach dotyczących produktów rolnych i środków spożywczych, ustanowionych w rozporządzeniu (UE) nr 1151/2012, przy jednoczesnym uwzględnieniu specyfiki napojów spirytusowych. W celu uproszczenia procedur rejestracji oraz w celu udostępnienia podmiotom działającym na rynku spożywczym i konsumentom informacji w formie elektronicznej należy stworzyć elektroniczny rejestr oznaczeń geograficznych.

(20) Organy państw członkowskich powinny być odpowiedzialne za zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem; Komisja powinna móc monitorować i weryfikować tę zgodność. W związku z tym Komisję i państwa członkowskie należy zobowiązać do wymieniania się stosownymi informacjami.

(21) Stosując politykę w zakresie jakości, oraz aby zapewnić wysoki poziom jakości napojów spirytusowych i zróżnicowania w przedmiotowym sektorze, państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjęcia przepisów surowszych niż ustanowione w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do definicji, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych produkowanych na ich terytorium.

(22) W celu uwzględnienia zmieniających się wymagań konsumentów, postępu technicznego, zmian w odpowiednich normach międzynarodowych, a także konieczności poprawy warunków ekonomicznych produkcji i wprowadzania do obrotu, tradycyjnych procesów leżakowania, a w wyjątkowych przypadkach prawa państw trzecich przywozu oraz zapewnienia ochrony oznaczeń geograficznych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do zmiany lub odstępstwa od definicji technicznych i wymogów w zakresie kategorii napojów spirytusowych oraz przepisów szczególnych dotyczących niektórych z nich, o których mowa w rozdziale I niniejszego rozporządzenia, etykietowania i prezentacji, o których mowa w rozdziale II niniejszego rozporządzenia, oznaczeń geograficznych, o których mowa w rozdziale III niniejszego rozporządzenia, oraz kontroli i wymiany informacji, o których mowa w rozdziale IV niniejszego rozporządzenia.

(23) W celu szybkiego reagowania na zmiany gospodarcze i technologiczne w odniesieniu do napojów spirytusowych objętych niniejszym rozporządzeniem, dla których nie istnieje odpowiednia kategoria ani specyfikacje techniczne służące ochronie konsumentów i interesów gospodarczych producentów, oraz w celu zharmonizowania odnośnej produkcji i wymogów jakościowych dla tych napojów spirytusowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do dodawania, pod pewnymi warunkami, nowych kategorii napojów spirytusowych do tych, które wymieniono, odpowiednio, w części I i II załącznika II do niniejszego rozporządzenia i jego specyfikacji technicznych.

(24) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu

międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r[14]. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(25) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze.

(26) Uprawnienia wykonawcze odnoszące się do etykietowania i prezentacji, o których mowa w rozdziale II niniejszego rozporządzenia, oznaczenia geograficzne, o których mowa w rozdziale III niniejszego rozporządzenia, oraz kontrola i wymiana informacji, o których mowa w rozdziale IV niniejszego rozporządzenia, powinny być wykonywane zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011[15].

(27) Przy przechodzeniu od przepisów ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 110/2008 do przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu mogą pojawić się trudności, których w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w celu podjęcia niezbędnych działań w tym zakresie.

(28) W celu ochrony uzasadnionych interesów zainteresowanych producentów lub stron, polegających na korzystaniu z reklamy towarzyszącej jednolitym dokumentom w nowych ramach prawnych, należy sprawić, aby jednolite dokumenty dotyczące oznaczeń geograficznych zarejestrowanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 110/2008 były publikowane na wniosek zainteresowanych państw członkowskich.

(29) Aby ułatwić płynne przejście od przepisów ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 110/2008 do ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, niniejsze rozporządzenie należy zacząć stosować po dwóch latach od dnia jego wejścia w życie. Należy zezwolić na wprowadzanie do obrotu istniejących zapasów po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia do czasu ich wyczerpania,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

ZAKRES, DEFINICJE, ROLNICZE POCHODZENIE ALKOHOLU ETYLOWEGO I DESTYLATÓW ORAZ KLASYFIKACJA NAPOJÓW SPIRYTUSOWYCH

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące definicji, prezentacji i etykietowania napojów spirytusowych, jak również ochrony oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych. Niniejsze rozporządzenie stosuje się

[14] Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

[15] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

również do wykorzystywania alkoholu etylowego lub destylatów pochodzenia rolniczego do produkcji napojów alkoholowych oraz do stosowania nazw napojów spirytusowych przy prezentacji i etykietowaniu innych środków spożywczych.

2. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do produktów, o których mowa w ust. 1, wprowadzanych do obrotu w Unii, niezależnie od tego, czy zostały one wyprodukowane w Unii czy w państwach trzecich, oraz do produktów wyprodukowanych w Unii i przeznaczonych do wywozu.

Artykuł 2

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

1) „napój spirytusowy” oznacza napój alkoholowy, który spełnia następujące wymogi:

a) jest przeznaczony do spożycia przez ludzi;

b) ma szczególne właściwości organoleptyczne;

c) jego minimalna zawartość alkoholu wynosi 15 % obj., z wyjątkiem napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I w kategorii 42;

d) został wyprodukowany:

(i) albo bezpośrednio, przy użyciu jednej z następujących metod:

– destylacji naturalnie sfermentowanych produktów z dodatkiem środków aromatyzujących lub bez;

– maceracji – lub podobnego przetwarzania – surowców roślinnych w alkoholu etylowym pochodzenia rolniczego, destylatach pochodzenia rolniczego lub napojach spirytusowych lub ich mieszanki w rozumieniu niniejszego rozporządzenia;

– dodanie do alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego, destylatów pochodzenia rolniczego lub napojów spirytusowych:

– środków aromatyzujących,

– barwników,

– cukrów lub innych substancji słodzących,

– innych produktów rolniczych,

– środków spożywczych; lub

(ii) przez dodanie do napoju spirytusowego:

– innych napojów spirytusowych,

– alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego,

– destylatów pochodzenia rolniczego;

– innych środków spożywczych;

e) nie jest objęty kodami CN 2203, 2204, 2205, 2206 ani 2207;

2) „nazwa handlowa” oznacza nazwę, pod którą sprzedawany jest napój spirytusowy;

3) „mieszanina” oznacza napój spirytusowy wymieniony w załączniku II część I lub napój spirytusowy objęty oznaczeniem geograficznym, zmieszany z:

a) napojami spirytusowymi, które nie należą do tej samej kategorii, wymienionymi w załączniku II część I;

b) destylatami pochodzenia rolniczego;

4) „wyrażenie złożone” oznacza połączenie wyrażeń użytych w nazwie handlowej napoju spirytusowego, przewidzianych w załączniku II część I lub w oznaczeniu geograficznym, opisujących napój spirytusowy, z którego pochodzi alkohol w produkcie końcowym, z:

a) nazwą jednego lub więcej środków spożywczych innych niż te, które wykorzystano do produkcji danego napoju spirytusowego zgodnie z załącznikiem II, lub przymiotnikami pochodzącymi od tych nazw;

b) termin „likier”;

5) „odniesienie” oznacza bezpośrednie lub pośrednie nawiązanie do jednego lub większej liczby napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I lub oznaczeń geograficznych, inne niż nawiązanie do wyrażenia złożonego lub wykazu składników, o którym mowa w art. 8 ust. 6;

6) „oznaczenie geograficzne” oznacza oznaczenie wskazujące na pochodzenie napoju spirytusowego z określonego terytorium danego państwa, regionu czy miejsca w obrębie danego terytorium, w przypadkach gdy określoną jakość, renomę czy inne właściwości napoju spirytusowego przypisuje się zasadniczo temu pochodzeniu geograficznemu;

7) „specyfikacja produktu” oznacza dokumentację załączoną do wniosku o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego, określającą specyfikacje, którym dany napój spirytusowy musi odpowiadać;

8) „prezentacja” oznacza określenia wykorzystane przy etykietowaniu oraz na opakowaniach, jak również w reklamach i przy promocji sprzedaży, w formie obrazu lub podobnej, oraz umieszczone na pojemnikach, w tym na butelkach i na zamknięciach;

9) „etykietowanie” oznacza wszelkie wyrazy, dane szczegółowe, znaki towarowe, nazwy handlowe, ilustracje lub symbole odnoszące się do napoju spirytusowego i umieszczone na jakimkolwiek opakowaniu, dokumencie, uwadze, etykiecie, obwódce lub pierścieniu towarzyszącym danemu napojowi spirytusowemu lub opisującym go;

10) „etykieta” oznacza jakąkolwiek metkę, znak firmowy, znak handlowy, ilustrację lub inny opis pisany, drukowany, tłoczony, odbity lub w inny sposób naniesiony na opakowanie lub pojemnik z żywnością lub załączony do opakowania lub pojemnika z żywnością;

11) „nazwa, która stała się nazwą rodzajową”, oznacza nazwę napoju spirytusowego, która przyjęła się jako powszechnie stosowana w Unii, pomimo

iż nawiązuje do miejsca lub regionu, w którym dany wyrób był pierwotnie wytwarzany lub wprowadzany do obrotu.

2. Zastosowanie mają również definicje techniczne określone w załączniku I.

Artykuł 3

Pochodzenie alkoholu etylowego i destylatów stosowanych w napojach alkoholowych

1. Do produkcji napojów alkoholowych oraz do rozcieńczania lub rozpuszczania środków barwiących, aromatyzujących lub innych dodatków stosowanych przy produkcji napojów alkoholowych stosuje się alkohol etylowy pochodzenia rolniczego.

2. Do produkcji napojów alkoholowych oraz do rozcieńczania lub rozpuszczania środków barwiących, aromatyzujących lub innych dodatków stosowanych przy produkcji napojów alkoholowych stosuje się destylaty wyłącznie pochodzenia rolniczego.

Artykuł 4

Kategorie napojów spirytusowych

1. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych określonych dla każdej z kategorii napojów spirytusowych od 1 do 14, wymienionych w załączniku II część I, napoje spirytusowe w ramach tych kategorii:

   a) są wytwarzane wyłącznie w drodze fermentacji alkoholowej i destylacji surowców przewidzianych dla danej kategorii;

   b) nie zawierają dodatku alkoholu zgodnie z definicją w załączniku I pkt 4, rozcieńczonego lub nie;

   c) nie zawierają środków aromatyzujących zgodnie z definicją w załączniku I pkt 8;

   d) jako dodatek służący dostosowaniu barwy zawierają wyłącznie karmel;

   e) można słodzić wyłącznie zgodnie z załącznikiem I pkt 3 oraz w celu dopełnienia ostatecznego smaku produktu.

2. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych określonych dla każdej z kategorii napojów spirytusowych od 15 do 47, wymienionych w załączniku II część I, napoje spirytusowe w ramach tych kategorii mogą:

   a) być otrzymywane ze wszystkich surowców rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu;

   b) zawierać dodatek alkoholu zgodnie z definicją w załączniku I pkt 4;

   c) zawierać środki aromatyzujące zgodnie z definicją w załączniku I pkt 8;

   d) zawierać barwniki zgodnie z definicją w załączniku I pkt 14;

   e) być słodzone w celu nadania danemu produktowi jego cech charakterystycznych oraz zgodnie z załącznikiem I pkt 3 oraz z uwzględnieniem odpowiednich przepisów państw członkowskich.

3. Bez uszczerbku dla przepisów szczegółowych ustanowionych w załączniku II część II, inne napoje spirytusowe, które nie spełniają wymogów przepisów szczegółowych ustanowionych dla każdej z kategorii wymienionych w załączniku II część I, mogą:

a) być otrzymywane ze wszystkich surowców rolnych wymienionych w załączniku I do Traktatu lub środków spożywczych odpowiednich do spożycia przez ludzi, lub jednych i drugich;

b) zawierać dodatek alkoholu zgodnie z definicją w załączniku I pkt 4;

c) zawierać środki aromatyzujące zgodnie z definicją w załączniku I pkt 8;

d) zawierać barwniki zgodnie z definicją w załączniku I pkt 13;

e) być słodzone w celu nadania danemu produktowi jego cech charakterystycznych oraz zgodnie z załącznikiem I pkt 3.

Artykuł 5

Przekazane uprawnienia

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 43, w odniesieniu do:

a) zmiany definicji technicznych przewidzianych w załączniku I;

b) zmiany wymogów kategorii napojów spirytusowych, przewidzianych w załączniku II część I oraz szczegółowych przepisów dotyczących niektórych napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część II.

Akty delegowane, o których mowa w ust. 1 lit. a) i b), są ograniczone do zaspokojenia zapotrzebowania wynikającego ze zmieniających się wymogów konsumentów, postępu technicznego, zmian w odpowiednich normach międzynarodowych lub zapotrzebowania w zakresie innowacyjności produktów;

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 43, dotyczących dodawania nowych kategorii napojów spirytusowych w załączniku II.

Nową kategorię można dodać pod następującymi warunkami:

a) wprowadzanie do obrotu napoju spirytusowego pod konkretną nazwą i zgodnie ze zharmonizowanymi specyfikacjami technicznymi jest ekonomicznie i technicznie niezbędne do ochrony interesów konsumentów i producentów;

b) dany napój spirytusowy ma znaczny udział w rynku w przynajmniej jednym państwie członkowskim;

c) nazwa wybrana dla nowej kategorii jest powszechnie używana lub – jeżeli nie jest to możliwe – ma charakter opisowy, w szczególności, zawiera odniesienie do surowca użytego do produkcji napoju spirytusowego;

d) specyfikacje techniczne dotyczące nowej kategorii zostaną określone i oparte na ocenie bieżącej jakości i parametrów produkcyjnych stosowanych na unijnym rynku. Przy określaniu specyfikacji technicznych przestrzegane są obowiązujące unijne przepisy w zakresie ochrony konsumentów i uwzględniane wszelkie odpowiednie normy międzynarodowe. Zapewniają one uczciwą konkurencję między unijnymi producentami, jak również dobrą reputację unijnych napojów spirytusowych.

3. Komisja – w wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego prawo państwa trzeciego przywozu – jest też uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 43 dotyczących odstępstw od wymogów definicji technicznych wymienionych w załączniku I, wymogów ustanowionych dla poszczególnych kategorii napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I oraz przepisów szczegółowych dotyczących niektórych napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część II.

ROZDZIAŁ II

PREZENTACJA I ETYKIETOWANIE NAPOJÓW SPIRYTUSOWYCH ORAZ STOSOWANIE NAZW NAPOJÓW SPIRYTUSOWYCH PRZY PREZENTACJI I ETYKIETOWANIU INNYCH ŚRODKÓW SPOŻYWCZYCH

Artykuł 6

Etykietowanie

Produkty, o których mowa w art. 1 ust. 1, wprowadzane do obrotu w Unii muszą być zgodne z wymogami dotyczącymi etykietowania określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 1169/2011, o ile w niniejszym rozporządzeniu nie przewidziano inaczej.

Artykuł 7

Nazwa handlowa

Prezentacja i etykietowanie napojów spirytusowych opatrzone są nazwami handlowymi.

Artykuł 8

Przepisy szczegółowe dotyczące nazw handlowych

1. Nazwami handlowymi napojów spirytusowych spełniającymi warunki określone w kategoriach napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I są nazwy odpowiednich kategorii, o ile dla tych kategorii nie przewidziano innych nazw handlowych.
2. Nazwa handlowa napoju spirytusowego niespełniającego wymagań ustanowionych w kategoriach napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I brzmi: „napój spirytusowy”.
3. W przypadku gdy napój spirytusowy spełnia wymagania określone dla więcej niż jednej kategorii napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I w kategoriach od 15 do 47, można go sprzedawać pod jedną z odpowiednich nazw handlowych przewidzianych dla tych kategorii lub większą ich liczbą.
4. Nazw handlowych nie zastępuje się ani nie zmienia. Można tylko:
   a) uzupełniać lub zastępować nazwy handlowe oznaczeniami geograficznymi, o których mowa w rozdziale III, albo uzupełniać je — zgodnie z przepisami krajowymi — innymi oznaczeniami geograficznymi, pod warunkiem że nie wprowadzi to konsumenta w błąd; lub
   b) zastępować je wyrażeniami złożonymi, zawierającymi określenie „likier”, pod warunkiem że produkt końcowy spełnia wymogi określone w załączniku II część I kategoria 32.

Jeżeli nazwa handlowa jest uzupełniana lub zastępowana zgodnie z ust. 1 lit. a), oznaczenie geograficzne, o którym mowa w tej literze, może zostać uzupełnione wyłącznie:

a) terminami będącymi już w użyciu w dniu 20 lutego 2008 r. w odniesieniu do istniejących oznaczeń geograficznych w rozumieniu art. 34 ust. 1; lub

b) terminami określonymi w odpowiedniej specyfikacji produktu.

5. Nie naruszając przepisów ust. 6 i art. 9 i 10, nazw handlowych, o których mowa w ust. 1, lub oznaczeń geograficznych przy prezentacji lub etykietowaniu napojów niespełniających wymogów określonych dla odnośnych kategorii wymienionych w załączniku II część I ani w odniesieniu do odpowiednich oznaczeń geograficznych, nie używa się wyrazów lub wyrażeń takich jak: „rodzaju”, „typu”, „w stylu”, „produkcji”, „o zapachu” ani żadnych innych podobnych określeń, w tym za pomocą dodawania ich do tych nazw handlowych lub oznaczeń geograficznych.

Nazw handlowych, o których mowa w ust. 1, uzupełnionych określeniem „o zapachu” lub innymi podobnymi określeniami, można używać wyłącznie w odniesieniu do środków aromatyzujących, które imitują napój spirytusowy, lub ich wykorzystania do produkcji środków spożywczych innych niż napoje. Oznaczeń geograficznych nie używa się do opisu środków aromatyzujących.

6. Nazwy handlowe, o których mowa w ust. 1, można włączać do wykazu składników środków spożywczych, o ile wykaz ten jest zgodny z art. 18–21 rozporządzenia (UE) nr 1169/2011.

Artykuł 9

Wyrażenia złożone i odniesienia

1. Przy prezentacji i etykietowaniu środków spożywczych, stosowanie nazwy handlowej przewidzianej w ramach kategorii napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I lub oznaczenia geograficznego w wyrażeniu złożonym lub odniesieniu do któregoś z nich jest dozwolone pod następującymi warunkami:

a) alkohol wykorzystany do produkcji środków spożywczych pochodzi wyłącznie z napojów spirytusowych, o których mowa w wyrażeniu złożonym lub w odniesieniu (-ach), z wyjątkiem alkoholu etylowego, który może występować w środkach aromatyzujących wykorzystywanych do produkcji tego środka spożywczego; oraz

b) napoje spirytusowe wykorzystane do produkcji środków spożywczych nie zostały tak rozcieńczone wodą, że ich zawartość alkoholu została zmniejszona poniżej minimalnej zawartości alkoholu przewidzianej dla odpowiedniej kategorii napojów spirytusowych wymienionych w załączniku II część I.

2. Termin „napój spirytusowy” nie jest częścią wyrażenia złożonego opisującego napój alkoholowy.

3. Wyrażenie złożone opisujące napój alkoholowy nie składa się z połączenia terminu „likier” z jedną z nazw handlowych przewidzianych dla jednej z kategorii 33–41, wymienionych w załączniku II część I.

4. Wyrażenie złożone opisujące napój alkoholowy umieszcza się przy użyciu jednorodnych znaków o tej samej czcionce, wielkości i kolorze. Nie rozdziela się go

żadnymi elementami tekstowymi ani graficznymi, które nie stanowią jego części, a jego rozmiar czcionki nie jest większy niż rozmiar czcionki nazwy handlowej.

5. Do celów prezentacji środków spożywczych w tym samym wierszu, w którym znajduje się nazwa handlowa, nie umieszcza się żadnych odniesień do kategorii napojów spirytusowych ani oznaczeń geograficznych. Nie naruszając przepisów art. 10 ust. 3 akapit drugi w zakresie prezentacji napojów alkoholowych, odniesienia umieszcza się czcionką o wielkości mniejszej niż wykorzystywana w nazwie handlowej i wyrażeniu złożonym.

Artykuł 10

Prezentacja i etykietowanie mieszanin

1. Mieszaninę opatruje się nazwą handlową „napój spirytusowy".

   W prezentacji lub na etykiecie mieszaniny można wykorzystywać nazwy wymienione w załączniku II część I lub oznaczenia geograficzne, odpowiadające napojom spirytusowym, które wykorzystano w mieszaninie, pod następującymi warunkami:

   a) przedmiotowe nazwy lub oznaczenia geograficzne występują wyłącznie w wykazie wszystkich składników alkoholowych mieszaniny i poprzedzane są określeniem „mieszanina napojów spirytusowych" oraz

   b) określenie „mieszanina napojów spirytusowych" umieszcza się w tym samym polu widzenia co nazwę handlową, przy zastosowaniu jednorodnych znaków, tej samej czcionki i koloru, co nazwa handlowa i nie większych niż połowa wielkości znaków wykorzystanych przy nazwie handlowej.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli mieszanina spełnia wymogi określone w ramach jednej z kategorii załącznika II, otrzymuje nazwę handlową przewidzianą dla odpowiedniej kategorii.

   W przypadkach przewidzianych w ust. 1, w prezentacji lub na etykiecie mieszaniny mogą widnieć nazwy wymienione w załączniku II część I lub oznaczenia geograficzne odpowiadające napojom spirytusowym, które zostały wymieszane, pod warunkiem że nazwy te widnieją:

   a) wyłącznie na wykazie wszystkich składników alkoholowych zawartych w mieszaninie oraz

   b) co najmniej raz w tym samym polu widzenia, co nazwa handlowa.

3. Wykaz składników alkoholowych, o którym mowa w ust. 1 i 2, przynajmniej w jednym miejscu określa stosunek objętości czystego alkoholu każdego składnika alkoholowego do całkowitej objętości czystego alkoholu w danej mieszaninie. Składniki alkoholowe wymienia się w porządku malejącym tego odsetka.

   Wykaz składników alkoholowych umieszcza się przy zastosowaniu jednorodnych znaków, tej samej czcionki i koloru, co znaki nazwy handlowej i nie większych niż połowa wielkości znaków wykorzystanych przy nazwie handlowej.

Artykuł 11

Dodatkowe zasady dotyczące etykietowania i prezentacji

1. W przypadku gdy w prezentacji lub na etykiecie napoju spirytusowego wskazany jest surowiec zastosowany do produkcji alkoholu etylowego, wymienia się każdy rodzaj alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego w porządku malejącym użytych ilości.

2. W prezentacji lub na etykiecie napoju spirytusowego można dodatkowo użyć terminów „kupażować", „kupażowanie" lub „kupażowany", lecz tylko jeśli dany napój spirytusowy został poddany procesowi kupażowania zdefiniowanemu w załączniku I pkt 6.

3. W prezentacji lub na etykiecie napoju spirytusowego można podawać okres dojrzewania lub leżakowania, tylko jeżeli odnosi się on do najmłodszego składnika alkoholowego i jeżeli napój spirytusowy był leżakowany pod nadzorem organów skarbowych państwa członkowskiego lub nadzorem zapewniającym podobne gwarancje.

Artykuł 12

Wskazanie pochodzenia

1. W przypadku wskazania pochodzenia napoju spirytusowego informacja ta odnosi się do państwa lub terytorium pochodzenia zgodnie z art. 60 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013[16].

2. W odniesieniu do napojów spirytusowych nie jest wymagane wskazanie państwa pochodzenia lub terytorium pochodzenia składników.

Artykuł 13

Język używany do nazw napojów spirytusowych

Na etykiecie ani w prezentacji napoju spirytusowego nie umieszcza się przetłumaczonej wersji wyrazów pisanych kursywą w załączniku II ani oznaczeń geograficznych.

Artykuł 14

Stosowanie unijnego symbolu w odniesieniu do chronionych oznaczeń geograficznych

Unijny symbol chronionego oznaczenia geograficznego może być stosowany przy etykietowaniu i w prezentacji napojów spirytusowych.

Artykuł 15

Zakaz stosowania kapturków lub folii wykonanych na bazie ołowiu

Napojów spirytusowych nie przechowuje się w celu sprzedaży ani nie wprowadza do obrotu w pojemnikach wyposażonych w zamknięcia osłaniane kapturkami lub folią wykonanymi na bazie ołowiu.

Artykuł 16

Przekazane uprawnienia

1. Aby uwzględnić zmieniający się popyt konsumpcyjny, postęp techniczny, zmiany w odpowiednich normach międzynarodowych, a także konieczność poprawy

[16] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

warunków ekonomicznych produkcji i wprowadzania do obrotu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych – zgodnie z art. 43 – dotyczących:

a) zmian przepisów regulujących określenia dotyczące wyrażeń złożonych lub odniesień na etykietach napojów spirytusowych;

b) zmian przepisów regulujących prezentację i etykietowanie mieszanin; oraz

c) aktualizacji i uzupełniania unijnych metod referencyjnych służących do analizy napojów spirytusowych.

2. W celu uwzględnienia tradycyjnych procesów leżakowania w państwach członkowskich Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych — zgodnie z art. 43 — dotyczących odstępstw od art. 11 ust. 3 w odniesieniu do podawania okresu dojrzewania lub leżakowania w prezentacji lub na etykiecie napoju spirytusowego.

3. W wyjątkowych przypadkach, gdy wymaga tego prawo państwa trzeciego przywozu, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 43 w odniesieniu do odstępstw od przepisów dotyczących prezentacji i etykietowania zawartych w niniejszym rozdziale.

Artykuł 17

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może w drodze aktów wykonawczych przyjąć:

a) przepisy dotyczące trybu wykorzystywania symbolu Unii, o którym mowa w art. 14, w prezentacji i na etykietach napojów spirytusowych;

b) przepisy dotyczące sposobu określania, w odpowiednich przypadkach, państwa pochodzenia lub terytorium pochodzenia na etykietach napojów spirytusowych.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

ROZDZIAŁ III

OZNACZENIA GEOGRAFICZNE

Artykuł 18

Ochrona oznaczeń geograficznych

1. Chronione oznaczenia geograficzne mogą być wykorzystywane przez wszelkie podmioty gospodarcze wprowadzające do obrotu napoje spirytusowe produkowane zgodnie z odpowiednią specyfikacją produktu.

2. Chronione oznaczenia geograficzne oraz napoje spirytusowe, w odniesieniu do których używa się tych chronionych nazw zgodnie ze specyfikacjami produktów, podlegają ochronie przed:

a) wszelkim bezpośrednim lub pośrednim wykorzystaniem chronionej nazwy w celach handlowych:

(i) w odniesieniu do porównywalnych produktów niezgodnych ze specyfikacją produktu objętego chronioną nazwą; lub

(ii) w zakresie, w jakim takie zastosowanie wykorzystuje renomę oznaczenia geograficznego;

b) wszelkim niewłaściwym stosowaniem, imitacją lub przywołaniem, nawet jeśli prawdziwe pochodzenie produktu lub usługi jest podane lub chroniona nazwa jest przetłumaczona, lub towarzyszą jej określenia, takie jak: „styl", „typ", „metoda", „jak produkowane w", „imitacja", „smak", „jak" lub tym podobne;

c) wszelkimi innymi nieprawdziwymi lub mylącymi wskazaniami odnoszącymi się do pochodzenia, charakteru lub podstawowych właściwości produktu, umieszczanymi na opakowaniu wewnętrznym lub zewnętrznym, w materiale reklamowym lub dokumentach odnoszących się do tego produktu, oraz opakowaniem produktu w pojemnik mogący stwarzać błędne wrażenie co do jego pochodzenia;

d) wszelkimi innymi praktykami, które mogłyby wprowadzać konsumenta w błąd co do prawdziwego pochodzenia produktu.

3. Chronione oznaczenia geograficzne nie stają się w Unii nazwami rodzajowymi w rozumieniu art. 32 ust. 1.

4. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki, aby zapobiegać bezprawnemu stosowaniu chronionych oznaczeń geograficznych, o którym mowa w ust. 2.

Artykuł 19

Specyfikacja produktu

Chronione oznaczenie geograficzne jest zgodne ze specyfikacją produktu, która zawiera co najmniej następujące informacje:

a) nazwę, która ma zostać objęta ochroną jako oznaczenie geograficzne, w formie stosowanej w handlu lub w języku potocznym, wyłącznie w językach, które są lub dawniej były używane do opisu tego konkretnego produktu na określonym obszarze geograficznym;

b) kategorię napoju spirytusowego;

c) opis napoju spirytusowego, w tym, w stosownych przypadkach, skład surowcowy i główne właściwości fizyczne, chemiczne lub organoleptyczne produktu oraz szczególne właściwości tego produktu w porównaniu z napojami spirytusowymi należącymi do tej samej kategorii;

d) określenie obszaru geograficznego wyznaczonego na podstawie związku, o którym mowa w lit. f);

e) opis metod pozyskiwania napoju spirytusowego oraz – w stosownych przypadkach –autentycznych i niezmiennych lokalnych metod, a także informacje dotyczące pakowania, jeżeli grupa składająca wniosek zdecyduje o ich uwzględnieniu i przedstawi wystarczające i odnoszące się wyłącznie do danego produktu uzasadnienie, dlaczego zapewnienie jakości, pochodzenia lub kontroli wymaga, aby pakowanie odbywało się na określonym obszarze geograficznym, z uwzględnieniem przepisów unijnych, w szczególności dotyczących swobodnego przepływu towarów i swobodnego świadczenia usług;

f) szczegółowe informacje dotyczące związku między określoną jakością, renomą lub inną cechą charakterystyczną produktu a obszarem geograficznym, o którym mowa w lit. d);

g) nazwy i adresy organów lub, o ile są dostępne, nazwy i adresy jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu na mocy art. 35 oraz ich szczegółowe zadania;

h) wszelkie szczegółowe zasady dotyczące etykietowania danego produktu.

Artykuł 20

Treść wniosków o rejestrację

1. Wniosek o rejestrację oznaczenia geograficznego zgodnie z art. 21 ust. 2 lub 5, zawiera co najmniej następujące informacje:

a) nazwę i adres grupy składającej wniosek oraz organów lub, o ile są dostępne, jednostek dokonujących kontroli zgodności z wymogami specyfikacji produktu;

b) specyfikację produktu, o której mowa w art. 19;

c) jednolity dokument, w którym uwzględnia się następujące informacje:

(i) główne punkty specyfikacji produktu: nazwę, opis napoju spirytusowego, w odpowiednich przypadkach łącznie ze szczególnymi zasadami dotyczącymi jego pakowania i etykietowania, zwięzłe określenie obszaru geograficznego;

(ii) opis związku między napojem spirytusowym a obszarem geograficznym, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6, w tym – w stosownych przypadkach – włącznie z elementami szczególnymi opisu produktu lub metody produkcji, które uzasadniają ten związek.

Wniosek, o którym mowa w art. 21 ust. 5, zawiera również dowód świadczący o tym, że nazwa danego produktu jest chroniona w jego kraju pochodzenia.

2. Dokumentacja wniosku, o której mowa w art. 21 ust. 4, obejmuje:

a) nazwę i adres grupy składającej wniosek;

b) jednolity dokument, o którym mowa w ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu;

c) oświadczenie państwa członkowskiego, że uznało ono wniosek złożony przez grupę i będący przedmiotem pozytywnej decyzji za spełniający wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i przepisach przyjętych na jego podstawie;

d) odesłanie do publikacji specyfikacji produktu.

Artykuł 21

Wniosek o rejestrację nazw

1. Wnioski o rejestrację nazw jako oznaczeń geograficznych w ramach systemu przewidzianego w niniejszym rozporządzeniu, mogą składać wyłącznie grupy pracujące z produktami, których nazwa ma być zarejestrowana.

W przypadku „chronionych oznaczeń geograficznych” oznaczających transgraniczny obszar geograficzny kilka grup z różnych państw członkowskich lub państw trzecich może złożyć wspólny wniosek o rejestrację.

Wspólny wniosek przedkłada Komisji zainteresowane państwo członkowskie lub dowolna z grup składających wniosek we właściwym państwie trzecim, bezpośrednio lub za pośrednictwem władz tego państwa trzeciego. Wniosek zawiera oświadczenie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 lit. c), ze wszystkich zainteresowanych państw członkowskich. Wymogi określone w art. 20 są spełnione we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich i państwach trzecich.

W przypadku wspólnych wniosków odpowiednie krajowe procedury sprzeciwu przeprowadzane są we wszystkich zainteresowanych państwach członkowskich.

2. Jeśli wniosek dotyczy obszaru geograficznego znajdującego się w określonym państwie członkowskim, jest on kierowany do władz tego państwa członkowskiego.

Państwo członkowskie rozpatruje wniosek przy wykorzystaniu właściwych środków w celu sprawdzenia, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi niniejszego rozdziału.

3. Państwo członkowskie – w ramach badania wniosku, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi – wszczyna krajową procedurę sprzeciwu, która zapewnia odpowiednie opublikowanie wniosku i pozostawia rozsądny okres, w którym każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes oraz mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium tego państwa, może wnieść sprzeciw wobec wniosku.

Państwo członkowskie analizuje dopuszczalność otrzymanych sprzeciwów w świetle kryteriów, o których mowa w art. 25.

4. Jeżeli – po dokonaniu oceny wszelkich otrzymanych sprzeciwów – państwo członkowskie uzna, że wymogi niniejszego rozdziału zostały spełnione, może podjąć decyzję pozytywną i przekazać dokumentację wniosku Komisji. W takim przypadku informuje ono Komisję o dopuszczalnych sprzeciwach zgłoszonych przez osoby fizyczne lub prawne, które w sposób zgodny z prawem wprowadziły odnośne produkty na rynek, używając przedmiotowych nazw nieprzerwanie przez co najmniej pięć lat poprzedzających datę publikacji, o której mowa w ust. 3. Państwa członkowskie informują również Komisję o postępach w krajowych postępowaniach sądowych mogących mieć wpływ na procedurę rejestracji.

Państwo członkowskie zapewnia, aby wydana przez nie pozytywna decyzja została podana do wiadomości publicznej, oraz aby wszelkie osoby fizyczne i prawne mające uzasadniony interes miały możliwość złożenia odwołania.

Państwo członkowskie zapewnia publikację tej wersji specyfikacji produktu, na której oparta jest jego pozytywna decyzja, i umożliwia elektroniczny dostęp do specyfikacji produktu.

Państwo członkowskie zapewnia również, aby została należycie opublikowana ta wersja specyfikacji produktu, na podstawie której Komisji podjęła decyzję zgodnie z art. 23 ust. 2.

5. Jeżeli wniosek dotyczy obszaru geograficznego znajdującego się w państwie trzecim, wniosek składa się do Komisji, bezpośrednio lub za pośrednictwem organów danego państwa trzeciego.

6. Dokumenty, o których mowa w niniejszym artykule, są przesyłane do Komisji w jednym z języków urzędowych Unii.

Artykuł 22

Tymczasowa ochrona krajowa

1. Państwo członkowskie może – wyłącznie na zasadzie tymczasowej – przyznać danej nazwie ochronę na szczeblu krajowym na podstawie niniejszego rozporządzenia, ze skutkiem od dnia, w którym do Komisji wpłynął wniosek o rejestrację.

2. Tego rodzaju ochrona na szczeblu krajowym ustaje z dniem, w którym podjęta zostaje decyzja w sprawie rejestracji na podstawie niniejszego rozporządzenia albo wniosek zostaje wycofany.

3. W przypadku gdy nazwa nie zostanie zarejestrowana na mocy niniejszego rozdziału, za konsekwencje takiej ochrony na szczeblu krajowym odpowiada wyłącznie zainteresowane państwo członkowskie.

4. Środki podejmowane przez państwa członkowskie na podstawie ust. 1 wywołują skutki jedynie na szczeblu krajowym i nie mają wpływu na handel wewnątrzunijny lub międzynarodowy.

Artykuł 23

Badanie wniosku przez Komisję i publikacja otwierająca procedurę sprzeciwu

1. Komisja bada każdy wniosek otrzymany na podstawie art. 21 przy wykorzystaniu właściwych środków, aby sprawdzić, czy jest on uzasadniony i czy spełnia wymogi niniejszego rozdziału. Rozpatrywanie wniosku nie powinno trwać dłużej niż 12 miesięcy. Jeśli ten termin zostanie przekroczony Komisja pisemnie powiadamia wnioskodawcę o powodach tego przekroczenia.

   Komisja co najmniej raz w miesiącu podaje do wiadomości publicznej wykaz nazw, w odniesieniu do których złożono do Komisji wniosek o rejestrację, wraz z datą ich przedłożenia.

2. Jeżeli po rozpatrzeniu wniosku zgodnie z ust. 1 akapit pierwszy Komisja uznaje, że wymogi określone w niniejszym rozdziale zostały spełnione, publikuje ona w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* jednolity dokument, o którym mowa w art. 20 ust. 1 lit. c), i odesłanie do publikacji specyfikacji produktu.

Artykuł 24

Procedura sprzeciwu

1. Zawiadomienie o sprzeciwie może zostać złożone do Komisji w terminie trzech miesięcy od dnia publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego albo osobę fizyczną lub prawną mającą uzasadniony interes oraz mającą siedzibę na terytorium państwa trzeciego.

   Każda osoba fizyczna lub prawna mająca uzasadniony interes, mająca siedzibę lub miejsce pobytu na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, z którego pochodzi złożony wniosek, może przedłożyć zawiadomienie o sprzeciwie w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę, w terminie, który umożliwia zgłoszenie sprzeciwu zgodnie z akapitem pierwszym.

Zawiadomienie o sprzeciwie zawiera oświadczenie, że wniosek może naruszać warunki określone w niniejszym rozdziale.

Zawiadomienie o sprzeciwie, które nie zawiera takiego oświadczenia jest nieważne.

Komisja bezzwłocznie przekazuje zawiadomienie o sprzeciwie organowi lub jednostce, która złożyła wniosek.

2. Jeśli do Komisji złożono zawiadomienie o sprzeciwie, a w ślad za nim w terminie dwóch miesięcy złożono uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, Komisja sprawdza dopuszczalność tego uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie.

3. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania dopuszczalnego uzasadnionego oświadczenia o sprzeciwie Komisja wzywa organ lub osobę, które zgłosiły sprzeciw, oraz organ lub jednostkę, która złożyła wniosek, do podjęcia odpowiednich konsultacji przez okres czasu, który nie może przekroczyć trzech miesięcy. Termin ten rozpoczyna bieg w dniu, w którym zainteresowane strony otrzymają wezwanie drogą elektroniczną.

Organ lub osoba, która zgłosiła sprzeciw oraz organ lub jednostka, która złożyła wniosek, bez zbędnej zwłoki rozpoczynają takie konsultacje. Wzajemnie dostarczają sobie odnośne informacje, by ocenić, czy wniosek o rejestrację jest zgodny z warunkami niniejszego rozdziału. W przypadku braku porozumienia informacje te są również przekazywane Komisji.

Gdy zainteresowane strony osiągną porozumienie, organy państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, z którego złożono wniosek, powiadamiają Komisję o wszystkich czynnikach, które umożliwiły osiągnięcie tego porozumienia, w tym o opiniach wnioskodawcy i organów państwa członkowskiego lub państwa trzeciego lub innych osób fizycznych i prawnych, które wniosły sprzeciw.

Bez względu na to czy porozumienie zostało osiągnięte, należy powiadomić o tym Komisję w ciągu jednego miesiąca od zakończenia konsultacji.

W każdym momencie w ciągu tych trzech miesięcy Komisja na wniosek wnioskodawcy może przedłużyć termin konsultacji maksymalnie o trzy miesiące.

4. Jeżeli w wyniku odpowiednich konsultacji, o których mowa w ust. 3, dokonano znaczących zmian w szczegółowych informacjach opublikowanych zgodnie z art. 23 ust. 2, Komisja powtarza proces badania wniosku, o którym mowa w art. 23.

5. Zawiadomienie o sprzeciwie, uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie oraz związane z nimi dokumenty przesyłane do Komisji zgodnie z ust. 1–4 są sporządzane w jednym z urzędowych języków Unii.

Artykuł 25

Podstawy do sprzeciwu

1. Uzasadnione oświadczenie o sprzeciwie, o którym mowa w art. 24 ust. 2, jest dopuszczalne jedynie, jeżeli Komisja otrzyma je w terminie, określonym w tym przepisie, oraz jeżeli wykaże ono:

a) niezgodność z warunkami, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 6 oraz w art. 19;

b) sprzeczność rejestracji proponowanej nazwy z art. 31 lub 32; lub

c) istnienie zagrożenia, że rejestracja proponowanej nazwy zagrażałaby istnieniu całkowicie lub częściowo identycznej nazwy lub znaku towarowego albo

istnieniu produktów, które były zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu przez okres co najmniej pięciu lat przed datą publikacji przewidzianą w art. 23 ust. 2;

2. Podstawy sprzeciwu podlegają ocenie w odniesieniu do terytorium Unii.

Artykuł 26

Okresy przejściowe w stosowaniu chronionych oznaczeń geograficznych

1. Bez uszczerbku dla art. 18 Komisja może przyjmować akty wykonawcze przyznające okres przejściowy do pięciu lat, by w przypadku napojów spirytusowych pochodzących z państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, których nazwa pozostaje w sprzeczności z art. 18 ust. 2, umożliwić dalsze stosowanie oznaczenia, z którym zostały wprowadzone do obrotu, pod warunkiem że w dopuszczalnym oświadczeniu o sprzeciwie na podstawie art. 21 ust. 3 lub art. 24 wykazano, że nazwa zagrażałaby istnieniu:

   a) całkowicie identycznej nazwy lub nazwy złożonej, której jedno z określeń jest identyczne z nazwą, która ma być zarejestrowana; lub

   b) innych nazw podobnych do nazwy, która ma być zarejestrowana, odnoszących się do napojów spirytusowych, które były zgodnie z prawem wprowadzane do obrotu przez okres co najmniej pięciu lat poprzedzających datę publikacji przewidzianej w art. 23 ust. 2.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. Bez uszczerbku dla przepisów art. 33, w należycie uzasadnionych przypadkach Komisja może przyjąć akty wykonawcze przedłużające okres przejściowy, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, lub zezwolić na ciągłość korzystania z nazwy, jeżeli wykazano, że:

   a) oznaczenie, o którym mowa w ust. 1, było używane zgodnie z prawem w sposób konsekwentny i sprawiedliwy przez okres co najmniej 25 lat, zanim wniosek o ochronę został przedłożony Komisji;

   b) korzystanie z oznaczenia, o którym mowa w ust. 1 nigdy nie było podyktowane chęcią odniesienia korzyści z renomy zarejestrowanej nazwy oraz wykazano, że nie doszło do wprowadzenia konsumentów w błąd co do prawdziwego pochodzenia danego produktu ani nie było takiego zagrożenia.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

3. Przy stosowaniu nazwy, o której mowa w ust. 1 i 2, na etykiecie umieszcza się wyraźne i widoczne oznaczenie kraju pochodzenia.

Artykuł 27

Decyzja o rejestracji

1. Jeżeli – na podstawie informacji uzyskanych przez Komisję w toku badania wniosku zgodnie z art. 23 ust. 1 akapit pierwszy – Komisja uzna, że nie spełniono wymogów rejestracji, przyjmuje ona akty wykonawcze odrzucające wniosek. Te akty

wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

2. Jeżeli Komisja nie otrzyma zawiadomienia o sprzeciwie lub uzasadnionego dopuszczalnego oświadczenia o sprzeciwie na mocy art. 24, przyjmuje ona bez stosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2, akty wykonawcze rejestrujące nazwę.

3. Jeżeli Komisja otrzyma uzasadnione dopuszczalne oświadczenie o sprzeciwie, podejmuje ona – po przeprowadzeniu właściwych konsultacji, o których mowa w art. 24 ust. 3 oraz uwzględniając wyniki tych konsultacji – następujące działania:

   a) jeżeli osiągnięto porozumienie, rejestruje nazwę w drodze aktów wykonawczych przyjętych bez stosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2, oraz – w razie potrzeby – zmienia informacje opublikowane na podstawie art. 23 ust. 2, pod warunkiem że zmiany te nie mają istotnego charakteru; lub

   b) jeżeli nie osiągnięto porozumienia, przyjmuje akty wykonawcze decydujące o rejestracji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

4. Akty rejestracyjne oraz decyzje o odrzuceniu publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

   Akt rejestracji zapewnia ochronę oznaczenia geograficznego, o której mowa w art. 18.

Artykuł 28

Zmiany w specyfikacji produktu

1. Grupa mająca uzasadniony interes może złożyć wniosek o zatwierdzenie zmiany w specyfikacji produktu.

   Wnioski zawierają opis i uzasadnienie zmian, o które się występuje.

2. Zmiany podlegają zatwierdzeniu przez państwo członkowskie, na którego terytorium którego znajduje się obszar geograficzny danego produktu.

   Jednakże jeżeli wnioski o wprowadzenie zmiany obejmują jedną lub więcej zmian w specyfikacji produktu, które odnoszą się do podstawowych cech produktu, zmieniają związek, o którym mowa w art. 19 lit. f), zawierają zmianę nazwy lub jakiejkolwiek części nazwy napoju spirytusowego, wpływają na określenie obszaru geograficznego lub zwiększają zakres ograniczeń dotyczących handlu produktem lub surowcami do jego wytwarzania, państwo członkowskie składa wniosek o wprowadzenie zmiany do zatwierdzenia przez Komisję, a wniosek podlega procedurze określonej w art. od 21–27.

3. Podczas badania wniosku należy skupić się na proponowanej zmianie.

Artykuł 29

Cofnięcie rejestracji

Komisja może – z własnej inicjatywy lub na wniosek dowolnej osoby fizycznej lub prawnej mającej uzasadniony interes – przyjmować akty wykonawcze, aby cofnąć rejestrację chronionego oznaczenia geograficznego w przypadku, gdy:

a) nie zagwarantowano zgodności z wymogami specyfikacji;

b) w przypadku, gdy produkt z danym oznaczeniem geograficznym nie został wprowadzany na rynek przez co najmniej siedem lat.

Komisja może – na wniosek producentów produktu wprowadzanego na rynek pod daną zarejestrowaną nazwą – cofnąć stosowną rejestrację. Art. 21, 23, 24 i 27 mają zastosowanie do procedury cofnięcia

Akty wykonawcze, o których mowa w akapicie pierwszym, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 30

Rejestr oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych

Komisja, bez stosowania procedury, o której mowa w art. 44 ust. 2, przyjmuje akty wykonawcze ustanawiające i aktualizujące powszechnie dostępny elektroniczny rejestr oznaczeń geograficznych napojów spirytusowych uznanych w ramach niniejszego systemu (zwany dalej „rejestrem”).

Komisja może przyjmować akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy dotyczące formy i treści tego rejestru. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Do rejestru można włączać jako oznaczenia geograficzne oznaczenia odnoszące się do napojów spirytusowych wyprodukowanych w państwach trzecich, chronione w Unii na mocy porozumień międzynarodowych, których Unia jest umawiającą się stroną.

Artykuł 31

Homonimiczne oznaczenia geograficzne

1. Jeżeli nazwa, w odniesieniu do której złożono wniosek, jest homonimiczna lub częściowo homonimiczna w stosunku do nazwy już zarejestrowanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, jest ona rejestrowana z należytym uwzględnieniem miejscowego i tradycyjnego użycia oraz ryzyka błędnego zrozumienia.

2. Nazwa homonimiczna prowadząca do błędnego przekonania konsumenta, że produkty pochodzą z innego terytorium, nie podlega rejestracji nawet w przypadku, gdy nazwa jest poprawna w odniesieniu do faktycznego terytorium, regionu lub miejsca pochodzenia tych produktów.

3. Stosowanie zarejestrowanej nazwy homonimicznej uwarunkowane jest w praktyce wyraźnym rozróżnieniem między nazwą już zamieszczoną w rejestrze, a rejestrowaną później nazwą homonimiczną, z uwzględnieniem konieczności sprawiedliwego traktowania zainteresowanych producentów i niewprowadzania konsumenta w błąd.

Artykuł 32

Uzasadnione podstawy odmowy objęcia ochroną

1. Nazw, które stały się nazwami rodzajowymi, nie obejmuje się ochroną jako oznaczeń geograficznych.

W celu ustalenia, czy nazwa stała się nazwą rodzajową, czy też nie, brane są pod uwagę wszystkie odpowiednie czynniki, w szczególności:

a) bieżąca sytuacja w Unii, zwłaszcza w obszarach konsumpcji;

b) odpowiednie przepisy unijne lub krajowe.

2. Nazwy nie obejmuje się ochroną jako oznaczenia geograficznego, jeśli w związku z reputacją i renomą znaku towarowego ochrona mogłaby wprowadzić konsumentów w błąd co do identyfikacji napoju spirytusowego.

3. Nazwa nie jest chroniona jako oznaczenie geograficzne, jeśli produkcja lub etapy przygotowania, które są obowiązkowe dla danej kategorii napoju spirytusowego, nie są przeprowadzane na danym obszarze geograficznym.

Artykuł 33

Zależność między znakami towarowymi a oznaczeniami geograficznymi

1. Jeżeli rejestracja znaku towarowego zawierającego oznaczenie geograficzne wymienione w rejestrze lub składającego się z takiego oznaczenia prowadziłaby do którejś z sytuacji, o których mowa w art. 18 ust. 2, odmawia się tej rejestracji lub unieważnia ją.

2. Znak towarowy, którego używanie odpowiada jednej z sytuacji, o których mowa w art. 18 ust. 2, zgłoszony, zarejestrowany lub — o ile jest to przewidziane przez odpowiednie przepisy — nabyty poprzez używanie w dobrej wierze na terytorium Unii, przed dniem objęcia ochroną oznaczenia geograficznego w państwie pochodzenia lub przed dniem 1 stycznia 1996 r., może być dalej stosowany, niezależnie od rejestracji oznaczenia geograficznego, pod warunkiem że nie ma podstaw do stwierdzenia nieważności lub wygaśnięcia znaku towarowego określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE[17] lub w rozporządzeniu Rady (WE) nr 207/2009[18].

Artykuł 34

Uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do obowiązujących chronionych oznaczeń geograficznych

1. Nie naruszając przepisów ust. 2, oznaczenia geograficzne napojów spirytusowych chronione na podstawie rozporządzenia (WE) nr 110/2008, są automatycznie chronione jako oznaczenia geograficzne na podstawie niniejszego rozporządzenia. Komisja włącza je do rejestru.

2. W okresie do dwóch lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia Komisja może z własnej inicjatywy — w drodze aktów wykonawczych — podjąć decyzję o cofnięciu ochrony chronionych oznaczeń geograficznych, o których mowa w art. 20 rozporządzenia (WE) nr 110/2008, jeśli nie spełniają one warunków ustanowionych w art. 2 ust. 1 pkt 6. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

---

17 Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

18 Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

Artykuł 35

Kontrola zgodności ze specyfikacją produktu

1. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych na terenie Unii kontrolę zgodności ze specyfikacją produktu przed wprowadzeniem produktu do obrotu przeprowadza co najmniej jeden:

   a) właściwy organ, o którym mowa w art. 40 ust. 1; lub

   b) organ kontrolny w rozumieniu art. 2 akapit drugi pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady[19], działający jako jednostka certyfikująca produkty.

   Niezależnie od prawodawstwa krajowego państw członkowskich koszty takich kontroli zgodności ze specyfikacją produktu ponoszą podmioty działające na rynku spożywczym, które podlegają tym kontrolom.

2. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych na terenie państw trzecich kontrolę zgodności ze specyfikacją produktu przed wprowadzeniem produktu do obrotu przeprowadza co najmniej jeden:

   a) właściwy organ publiczny wyznaczony przez państwo trzecie; lub

   b) jednostka certyfikująca produkty.

3. Państwo członkowskie podaje do wiadomości publicznej nazwę i adres organów i jednostek, o których mowa w ust. 1, i okresowo aktualizuje te dane.

   Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwę i adres organów i jednostek, o których mowa w ust. 2, i okresowo aktualizuje te dane.

4. Jednostki certyfikujące produkty, o których mowa w ust. 1 lit. b) i w ust. 2 lit. b), są akredytowane zgodnie z europejską normą ISO/IEC 17065:2012.

5. Właściwe organy lub jednostki, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonują weryfikacji zgodności chronionego oznaczenia geograficznego ze specyfikacją produktu w sposób obiektywny i bezstronny. Dysponują one wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do wykonywania ich zadań.

Artykuł 36

Nadzór nad stosowaniem nazw na rynku

1. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole oparte na analizie ryzyka w odniesieniu do stosowania na rynku nazw zarejestrowanych oznaczeń geograficznych oraz podejmują wszelkie niezbędne środki w przypadku naruszenia wymogów określonych w niniejszym rozdziale.

2. Państwa członkowskie przekazują do wiadomości Komisji nazwy i adresy właściwych organów odpowiedzialnych za kontrole stosowania nazw na rynku, wyznaczonych zgodnie z art. 40. Komisja podaje do wiadomości publicznej nazwy i adresy tych organów.

[19] Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

Artykuł 37

Procedura i wymogi, planowanie działań kontrolnych i sprawozdawczość na ich temat

1. Procedury i wymogi określone w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 stosuje się, odpowiednio, do kontroli przewidzianych w art. 35 i 36 niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby kontrole dotyczące zobowiązań na podstawie niniejszego rozdziału zostały wyraźnie uwzględnione w oddzielnej sekcji w ramach wieloletnich krajowych planów kontroli, zgodnie z art. 41–43 rozporządzenia (WE) nr 882/2004.

3. Sprawozdania roczne, o których mowa w art. 44 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 882/2004, zawierają w oddzielnej sekcji informacje, o których mowa w tym przepisie, dotyczące kontroli obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 38

Przekazane uprawnienia

1. W celu uwzględnienia szczególnych cech produkcji na wyznaczonym obszarze geograficznym Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 43, dotyczących:

   a) dodatkowych kryteriów wyznaczania obszaru geograficznego; oraz

   b) ograniczeń i odstępstw dotyczących wyrobu na wyznaczonym obszarze geograficznym.

2. W celu zapewnienia jakości i identyfikowalności produktów, Komisja może — w drodze aktów delegowanych przyjętych zgodnie z art. 43 — określić warunki, na jakich specyfikacja produktu może zawierać dodatkowe informacje na temat opakowania, o których mowa w art. 19 lit. e), lub przepisy szczególne dotyczące etykietowania, o których mowa w art. 19 lit. h).

3. W celu zagwarantowania praw lub uzasadnionego interesu producentów lub podmiotów działających na rynku spożywczym Komisja może – w drodze aktów delegowanych przyjętych zgodnie z art. 43 – określić:

   a) przypadki, kiedy indywidualny producent może złożyć wniosek o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego;

   b) warunki, jakie należy spełnić w związku z wnioskiem o objęcie ochroną oznaczenia geograficznego, wstępne procedury krajowe, rozpatrywanie wniosków przez Komisję, procedury sprzeciwu i cofnięcia rejestracji oznaczeń geograficznych, w tym jeśli obszar geograficzny obejmuje więcej niż jedno państwo.

4. W celu zagwarantowania, że informacje zawarte w specyfikacjach produktów są istotne i konkretne, Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 43 aktów delegowanych ustanawiających przepisy ograniczające ilość informacji zawartych w specyfikacji produktu, jeżeli takie ograniczenie jest konieczne, aby wnioski o rejestrację nie były przesadnie obszerne.

5. Aby usprawnić administracyjny proces obsługi wniosku o zmianę, w tym jeżeli zmiana dotyczy tymczasowej zmiany specyfikacji produktu wynikającej z nałożenia przez władze publiczne obowiązkowych środków sanitarnych i fitosanitarnych lub

związanych z klęskami żywiołowymi lub niekorzystnymi warunkami pogodowymi formalnie uznanymi przez właściwe organy, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 43 w celu ustanowienia warunków i wymogów proceduralnych dotyczących zmian, które mają być zatwierdzone zarówno przez państwa członkowskie, jak i przez Komisję.

6. W celu zapobieżenia stosowaniu oznaczeń geograficznych niezgodnie z prawem Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 43 aktów delegowanych dotyczących odpowiednich działań, jakie państwa członkowskie mają wdrożyć w tym zakresie.

7. W celu zagwarantowania skuteczności kontroli przewidzianych w niniejszym rozdziale Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 43 aktów delegowanych dotyczących niezbędnych środków w zakresie powiadamiania właściwych organów przez podmioty działające w sektorze spożywczym.

Artykuł 39

Uprawnienia wykonawcze

Komisja może przyjąć akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe przepisy w zakresie:

a) formy specyfikacji i środków dotyczących informacji, które należy podać w specyfikacji produktu w odniesieniu do związku między obszarem geograficznym a produktem końcowym;

b) procedur, form i przedstawiania wniosków, w tym wniosków dotyczących terytorium znajdującego się w więcej niż jednym państwie;

c) procedur, formy i przedstawiania sprzeciwów;

d) formy i przedstawienia wniosku o zatwierdzenie zmiany;

e) procedur i formy procesu cofnięcia rejestracji oraz przedstawiania wniosków o cofnięcie rejestracji;

f) kontroli i weryfikacji, jakie mają być przeprowadzane przez państwa członkowskie, w tym testów.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

ROZDZIAŁ IV

KONTROLE, WYMIANA INFORMACJI, USTAWODAWSTWA PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Artykuł 40

Kontrole napojów spirytusowych

1. Za kontrolę napojów spirytusowych odpowiadają państwa członkowskie. Przyjmują one środki konieczne do zapewnienia zgodności z niniejszym rozporządzeniem i wyznają organy właściwe w zakresie zgodności z niniejszym rozporządzeniem.

2. Komisja dopilnowuje jednolitego stosowania niniejszego rozporządzenia i, w stosownych przypadkach, przyjmuje w drodze aktów wykonawczych przepisy

dotyczące kontroli administracyjnych i bezpośrednich, przeprowadzanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do zobowiązań wynikających ze stosowania niniejszego rozporządzenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 41

Wymiana informacji

1. Państwa członkowskie i Komisja przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do stosowania niniejszego rozporządzenia.

2. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych dotyczących charakteru i rodzaju wymienianych informacji, zgodnie z art. 43.

3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych dotyczących metod wymiany informacji.

   Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 44 ust. 2.

Artykuł 42

Ustawodawstwo państw członkowskich

1. Stosując politykę w zakresie jakości w stosunku do napojów spirytusowych produkowanych na ich własnym terytorium, a w szczególności w stosunku do oznaczeń geograficznych wymienionych w rejestrze lub do ustanawiania nowych chronionych oznaczeń geograficznych, państwa członkowskie mogą w odniesieniu do produkcji, prezentacji i etykietowania ustanawiać przepisy surowsze niż te ustanowione w załączniku II, pod warunkiem że będą one zgodne z prawem Unii.

2. Państwa członkowskie nie mogą zakazać lub ograniczyć przywozu, sprzedaży lub spożywania napojów spirytusowych spełniających wymogi niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ V

PRZEKAZANIE UPRAWNIEŃ, PRZEPISY WYKONAWCZE, UCHYLENIE I ZMIANA, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

SEKCJA 1

PRZEPISY DOTYCZĄCE PRZEKAZANIA UPRAWNIEŃ I PRZEPISY WYKONAWCZE

Artykuł 43

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, 16, 38, 41 i 46 ust. 2 powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 5, 16, 38 i 41 i oraz 46 ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 5, 16, 38, 41 i 46 ust. 2 wchodzi w życie, jedynie jeśli Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeżeli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o dwa miesiące.

Artykuł 44

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Napojów Spirytusowych ustanowiony na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 1576/89[20]. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

SEKCJA 2

PRZEPISY UCHYLAJĄCE, PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 45

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 110/2008 traci moc.

Odesłania do rozporządzenia (WE) nr 110/2008 są formułowane jako odesłania do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 46

Środki przejściowe

[20] Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiające ogólne przepisy w sprawie definicji, opisu i wyglądu napojów spirytusowych (Dz.U. L 160 z 12.6.1989, s. 1).

1. Napoje spirytusowe, które spełniają wymogi rozporządzenia (WE) nr 110/2008 i które zostały wyprodukowane przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, mogą być nadal wprowadzane do obrotu do wyczerpania zapasów.

2. Aby ułatwić przejście od przepisów przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 110/2008 do przepisów ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, Komisja może, w stosownych przypadkach, przyjąć w drodze aktów delegowanych środki mające na celu zmianę niniejszego rozporządzenia lub ustanowienie odstępstw od niego, w okresie 3 lat od daty rozpoczęcia jego stosowania.

3. Artykuły 19–23, 28 i 29 stosuje się do wniosków o objęcie ochroną, wniosków o zatwierdzenie zmiany i cofnięcie rejestracji złożonych po dacie rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

   Odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr 110/2008 stosuje się nadal w odniesieniu do wniosków o objęcie ochroną oraz o wprowadzenie zmiany w specyfikacji produktu i wniosków o cofnięcie rejestracji, które nie zostały jeszcze rozpatrzone w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

   Przepisy dotyczące procedury sprzeciwu, o której mowa w art. 24–26 stosuje się do procedur dotyczących wniosku o objęcie ochroną, wniosku o zatwierdzenie zmiany i wniosków o cofnięcie rejestracji, w odniesieniu do których na dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie opublikowano jeszcze jednolitego dokumentu, wniosku o zatwierdzenie zmiany lub wniosku o cofnięcie rejestracji. Odpowiednie przepisy rozporządzenia (WE) nr 110/2008 stosuje się nadal do procedur dotyczących wniosku o objęcie ochroną, wniosku o zatwierdzenie zmiany i wniosku o cofnięcie rejestracji, w odniesieniu do których na dzień wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie opublikowano jeszcze jednolitego dokumentu, wniosku o zatwierdzenie zmiany lub wniosku o cofnięcie rejestracji.

4. W odniesieniu do oznaczeń geograficznych zarejestrowanych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 110/2008 na wniosek państwa członkowskiego Komisja publikuje przekazany przez to państwo członkowskie jednolity dokument w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Publikacji towarzyszy odesłanie do publikacji specyfikacji produktu; w ślad za nią nie może zostać uruchomiona procedura sprzeciwu.

Artykuł 47

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia […] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego	*W imieniu Rady*
Przewodniczący	*Przewodniczący*